

voor strijd, solidariteit en socialisme!

OFFENSIEF

Nr. 192

1 euro
of steun:
2 euro

Krant van de socialistische organisatie *Offensief*, Nederlandse afdeling van het Comité voor een ArbeidersInternationale (CAI)

AOW:

65 jaar, klaar!

24-uurs actie nodig!

De strijd voor het behoud van de AOW-leeftijd komt in een beslissende fase. De illusie dat in achterkamertjesoverleg een compromis bereikt kon worden over "alternatieve bezuinigingen" is doorgeprikt door de werkgevers. Het kabinet heeft een standpunt ingenomen. De PvdA-leiding probeert het kabinetsbeleid met de moed der wanhoop te verdedigen in de eigen partij en daarbuiten. Het CDA doet of zijn neus bloedt. De PVV probeert het verzet tegen de verhoging van de AOW-leeftijd te kapen met een uurtje folderen in Rotterdam.

Je hoeft geen professor in de sociologie te zijn om te snappen dat er maar één ding is dat het kabinet kan stoppen: massale actie. RTL-nieuws gaf aan dat er een miljoen mensen bereid was om de straat

op te gaan voor de AOW. FNV en SP, geef ze die kans! Een massale demonstratie gevolgd door een 24-uursstaking moeten voldoende zijn om aan deze stille miljardenroof een einde te maken.

Door Pieter Brans, Offensief Amsterdam

Alle burgerlijke media hebben hun best gedaan om verdeeldheid te zaaien binnen de FNV om het protest te verzwakken. Een enkele opmerking van Jongerius over een PVV-kamerlid dat ze eens moest bellen werd opgeblazen tot "samenwerking met de PVV" tegen de AOW-maatregel. In plaats van over het verzet tegen deze maatregel ging de discussie in de FNV opeens over voor en vooral over tegen samenwerking met de PVV. Offensief is tegen elke vorm van samenwerking met racistische organisaties die de arbeidersklasse willen verdelen, laat dat duidelijk zijn. Maar het gaat erom nu het verzet op straat te mobiliseren.

Nederland is een belastingparadijs voor bedrijven, vooral de grotere. Ze betalen hier geen belasting. Officieel betalen ze 25,5% van hun winst, door allerlei constructies is dat in de praktijk maar 6 of 7%. De Nederlandse schatkist loopt per jaar 16 miljard euro mis aan vennootschapsbelasting. Vier keer zoveel als de bezuiniging op de AOW! De AOW op den

duur onbetaalbaar? Als bedrijven gewoon winstbelasting zouden betalen hield de overheid nog ruim geld over.

Langer leven? Ja, dat geldt voor mensen die hoger zijn opgeleid, later met werken zijn begonnen en die in prettige wijken met groen en goede zorgvoorzieningen wonen. Voor armere mensen met een lage opleiding in een achterstandswijk, die vaak kampen met chronische ziektes, is dit plan een vorm van werken tot je er bij neervalt.

In de propaganda zijn de tegenstanders allemaal oudere mensen die vasthouden aan hun voorrechten en die de jongere generaties voor de tekorten laten opdraaien. Wacht even, dit treft toch juist niet de ouderen, maar de mensen onder de 55? De misvorming van dit plaatje is opzettelijk. Wie zouden er eigenlijk de straat op moeten, wie worden er nu eigenlijk beroofd? Het kabinet is een soort struikrover die de jongeren voor hun eigen bestwil van hun AOW berooft. Dan is ie namelijk "houdbaar"... Het kabinet berooft ons nu voor het heil van onze kinderen, zodat er nog wat voor ze overblijft... Dit soort verhalen kennen we van anderen die ons bestelen, zoals de Dirk Scheringa's van deze wereld, die ons om ons te "beschermen" een nutteloze koopsompolis verkopen waarvan ze het geld in eigen zak kunnen steken. Het feit dat de Nederlandse staat 16 miljard per jaar misloopt aan belastingen, spreekt boekdelen.

VERDER IN DEZE KRANT

<i>Gerommel in de Nederlandse politiek</i>	blz 2
<i>Nee tegen racisme, nee tegen Wilders!</i>	blz 4
<i>Michael Moore versus het kapitalisme</i>	blz 5
<i>Afghanistan: Stop de bezetting!</i>	blz 6
<i>Een nieuwe visie voor Europa is nodig!</i>	blz 7
<i>Stop het uitkleden van het onderwijs!</i>	blz 8

Weg met dit crisiskabinet!

WWW.OFFENSIEF.NL

Gerommel in de Nederlandse politiek

Bij de landelijke verkiezingen van 2011 zal de PvdA wegzakken als partij. Zelfs de laatste groep oudere arbeiders laat de PvdA dan in de steek vanwege de AOW-politiek. De groei van de PVV is voorlopig de grootste drijvende kracht in de Nederlandse politiek. De andere partijen zijn in feite allemaal verwickeld in een race met de PVV.

Door Pieter Brans, Offensief Amsterdam

De PVV zelf heeft een uitgekende verkiezingsstrategie voor 2011. Niet meedoen aan de gemeenteraadsverkiezingen van maart 2010, zodat de aanhangers van Wilders zullen zeggen: we wonnen toch bij de Europese verkiezingen en nu worden we weer niet gehoord. De frustraties daarover zijn de voedingsbodem voor de verkiezingscampagne van de PVV voor 2011. Dit zal ze zeker een groot aantal zetels opleveren. De acties van de PVV tegen de AOW-leeftijd geven aan dat zij het potentieel hebben om een deel van het verzet te kapen dat er in de komende periode tegen het regeringsbeleid gaat ontstaan.

Het CDA heeft in de race met de PVV de volgende positie: "wij zijn het enige alternatief voor de PVV, wij zijn als enige groot genoeg om het tij te keren". En voor een deel van de kiezers zal dit argument zeker gelden, naast de traditionele aanhang die het CDA toch al heeft.

D'66 zegt: "wij zijn het redelijke alternatief voor de PVV." Zij zijn behoudend en klampen zich vast aan het verleden: "wij staan voor een stralende toekomst van individualisme en nuance." Pechtold houdt zich in de Tweede Kamer redelijk staande tegenover Wilders. D'66 zal een groter aandeel van de kiezers achter zich

krijgen. Niet zo heel moeilijk, want D'66 is bij de vorige verkiezingen ver weg gezakt.

De AOW-kwestie betekent een breuk tussen de vakbeweging en de PvdA. In de jaren negentig hield de PvdA op een arbeiderspartij te zijn: het uitjelen van Henk van der Kolk van FNV-Bondgenoten bevestigd dat. De PvdA is er trots op recht tegen de belangen van vakbondsleden in te gaan! Bij de verkiezingen zal de PvdA hiervoor een forse politieke rekening moeten incasseren. De partij heeft de banden met de rode familie doorgesneden maar er niets voor in de plaats gesteld...

Om de race met de PVV niet te verliezen moet de SP de aansluiting zoeken op het protest tegen het neoliberale bezuinigingsbeleid van het kabinet. Binnen de SP is er een sterke druk naar rechts, die komt van de gemeentelijke coalities waar de SP aan deelneemt (een hele club van wethouders en gemeenteraadsleden). In een aantal gevallen is al gebleken dat lokale bestuurders een weg zoeken aan de rechterkant van de partijpolitiek, bijvoorbeeld door stelling te nemen voor de verkoop van de aandelen in de elektriciteitsbedrijven. De druk om naar rechts te gaan, de druk voor deelname aan een regeringscoalitie met de burgerlijke partijen (CDA en of PvdA) is groot, de partijleiding (zie het interview met Agnes Kant in de "Volkskrant" van 2 november) denkt aan weinig anders. De druk van activisten om naar links te bewegen is op

dit moment minimaal.

Als in de komende periode het protest groeit, om te beginnen met het verzet tegen de AOW-maatregel, dan moet de SP daarbij aansluiten en dat zal van invloed zijn op de koers van de partij. Maar het is nog lang niet zover dat arbeiders in verzet zich actief met de SP gaan bemoeien, daarvoor is het klassenbewustzijn nog veel te laag.

Het wordt steeds duidelijker dat niet de regering de banken heeft overgenomen, maar de banken de regering. Ze hebben de overheid financieel verantwoordelijk gemaakt voor hun enorme verliezen. De overheid moet als een deurwaarder bij de gewone mensen langs om het geld op te eisen dat ze aan de redding van de banken en het stimuleren van de economie hebben uitgegeven. De AOW was nog maar een eerste begin, waarschuwen kabinet en CDA! Volgend jaar zomer moet het kabinet besluiten nemen over 35 of 40 miljard euro aan bezuinigingen en de pijn daarvan zal aan elke keukentafel in Nederland te voelen zijn.

De PVV heeft hiervoor een simpele oplossing: immigranten weg. Die kosten alleen maar geld. En verder bezuinigen op 'linkse hobby's' zoals ontwikkelings-samenwerking. Dat gevoel zal zeker een echo krijgen en kiezers opleveren die liever deze bocht maken dan dat ze zelf worden aangeslagen. Het gebrek aan verzet vanuit de vakbeweging speelt dit gevoel in de kaart. Als niemand voor de belangen van de gewone man of vrouw opkomt, dan moet het probleem maar over de ruggen van de 'buitenlanders' worden opgelost.

De media zijn al redelijk geslaagd in hun poging om het vakbondsverzet tegen de verhoging van de AOW-leeftijd te splitsen. Dankzij een minder handige opmerking van Jongerius in een interview met de Volkskrant ("ik moet ze nog eens bellen") hebben ze de indruk weten te wekken van samenwerking van FNV met de PVV. Zo hebben ze verdeeldheid weten te zaaien tussen vakbondsleden die dat voor een keertje best een goed idee vinden en de vakbondsleden die daar fel tegen zijn.

Het is een voorbode van de verdeeldheid die ze voor de toekomst willen zaaien onder arbeiders. Dat maakt het des te gemakkelijker om de bezuinigingen erdoor te drukken. Met het opkloppen van het verzet in de PvdA tegen de verhoging van de AOW-leeftijd en het latere nieuws dat de partijraad van de PvdA in grote meerderheid voor was, wekken ze de indruk dat verzet zinloos is.

Onze conclusie: de angst voor verzet is groot. De media proberen het al te verdelen en demoraliseren voordat het begonnen is. Hier liggen enorme kansen voor de vakbeweging en de SP, maar dan is wel een strijdbaar programma nodig en niet meer van hetzelfde of iets dat een beetje anders is dan de burgerlijke partijen. Strijd tegen werkloosheid, verslechteringen en bezuinigingen is het begin. Samenwerking tussen bonden en SP bij het verzet op basis van een socialistisch programma kan leiden tot een nederlaag voor de PVV en een verkiezingsoverwinning voor de SP bij de landelijke verkiezingen in mei 2011 of zoveel eerder als ze gehouden worden!

Mobilisatietraject opgestart

AOW-akties vakbonden scherper

Op 5 november stonden nog zo'n 2000 vakbondsleden en betogers tegen de verhoging van de AOW naar 67 jaar in de kou op het Plein in Den Haag. In de kou gezet door vooral de Partij van de Arbeid, maar natuurlijk ook door de andere twee regeringspartijen, die de crisis hebben aangegrepen om het laatste fundament van de 'verzorgingsstaat' te slopen. Dit stilte-protest, georganiseerd door de vakbondleiding van de vakcentrale FNV, kan evenzogoed uitgelegd worden als een stilte uit schaamte voor alle illusies die ze de afgelopen jaren zijn blijven verspreiden over de PvdA.

Door Peter den Haan, bondsraadlid FNV-Bondgenoten vervoer

Duidelijk is dat de regering van plan is en blijft om de rekening van de crisis eenzijdig bij de werknemers en uitkeringsgerechtigden te blijven leggen. De verkiezingsbeloften worden moeiteloos gebroken en het meten met twee maten en de klassenjustitie (Nederland belastingparadijs!) worden steeds duidelijker. Maar de breuk die nu is ontstaan tussen de vakbondstop en de PvdA, gaat zelfs dieper dan die rond de WAO-kwestie in 1993.

Op 21 november wordt in Deventer, Assen, Eindhoven en Rotterdam massaal gedemonstreerd tegen de voorgenomen verhoging van de AOW-leeftijd naar 67. Omdat dan het verwachte wetsvoorstel naar de Eerste Kamer gaat om te worden getoetst. Voordat het dan terug naar de Tweede Kamer komt, om inderdaad tot wetgeving te worden verheven, is het waarschijnlijk al februari of maart 2010. En zal dat moment net voor of na het voorjaarsoverleg tussen de sociale

partners liggen (kabinet, werkgevers, bonden).

Dat betekent dat in de strategie van de vakbondleiding het hoogtepunt van de acties rond de behandeling in de Tweede Kamer komt te liggen. Dat lijkt op zich een begrijpelijke strategie, maar komt niet tegemoet aan het uiteindelijke doel van de campagne; het voorkomen van een aanpassing in de wetgeving. Hoe eerder er een kink in de kabel komt hoe beter.

De mogelijkheden om dit eind verleden jaar, of zelfs in mei van dit jaar te doen zijn overduidelijk gemist. Zoete broodjes over het aanpakken van de graaicultuur werden geslikt, oude afspraken (museumpleinakkoord!) vergeten en door het sluiten van het Sociaal Akkoord kregen we na het zuur extra loonmatiging en verslechterde ontslagvergoedingen. De overmoed van werkgevers en andere reactionaire krachten in de samenleving deden de rest. Dit rechtse kabinet gaf aan de kastanjes uit het vuur te gaan halen en

de werkgevers zakten rustig achterover. Een verdeeld SER-advies zou de buit binnen brengen.

Jongerius en co dachten bij de PvdA de hefboom te kunnen vinden voor hun flexibiliseringsplannen, maar Wouter Bos is inderdaad geen sociaaldemocraat, zoals de PvdA, dankzij de opschoningsacties van Wim Kok c.s., allang geen sociaal-democratische partij meer is.

Nog steeds is de overgrote meerderheid van de bevolking tegen verhoging van de AOW-leeftijd en dus is er alle kans dit gevecht toch nog succesvol af te kunnen

sluiten. Dat hierbij de confrontatie met het kabinet zal moeten worden aangegaan is overduidelijk. Op dit moment is de val van het kabinet al voldoende om wetgeving tegen te houden.

De mobilatiebijekomsten van 21 november moeten dan ook een opstap zijn naar een landelijke 24-uursstaking tegen de verhoging van de AOW-leeftijd.

Dat zal gelijk helpen om de kandidatuur van Balkenende voor Europa, als propagandist voor het Verdrag van Lissabon en het grootkapitaal, flink te doorkruisen.

Offensief-leden geroyeerd uit SP

Mocht u deze krant al langer bijhouden zal het u niet ontgaan zijn dat de SP-partijleiding Offensief er graag uit wil gooien op basis van vermeend "dubbelidmaatschap" van Offensief en de SP. In het vorige nummer besteedden we uitgebreid aandacht aan de royering van Barbara Veger uit Rotterdam omdat ze principieel weigerde te kiezen tussen SP en Offensief. Ondertussen is ook Emil Jacobs uit Sittard geroyeerd.

Emil Jacobs

Op 24 september kreeg ik een brief binnen van Hans van Heijningen, partijsecretaris van de SP. Deze meldde me dat ik "ontzet" was uit mijn lidmaatschap. Mijn misdaad? Ik had me opgegeven als contactpersoon voor Offensief voor de demonstratie "Omsingel de Nederlandsche Bank" die plaatsvond in Amsterdam op 26 september.

In mijn protestbrief die ik dezelfde dag toestuurde naar partijleiding, lokaal afdelings-

bestuur en actieve leden bij mij in de afdeling, legde ik uit waarom ik Offensief nog steeds steun, ondanks dat ik in juni "koos" voor de SP:

... in het genoemde artikel van de statuten waarnaar gerefereerd wordt [door het partijbestuur om Offensief-leden van dubbelidmaatschap te beschuldigen], staat het volgende: "Iedereen [mag lid worden] die in Nederland woont en iedere Nederlander die in het buitenland woont en geen lid is van een andere politieke partij". Geen "organisatie" dus, wat Offensief is. Toen op mij de druk werd opgevoerd afgelopen

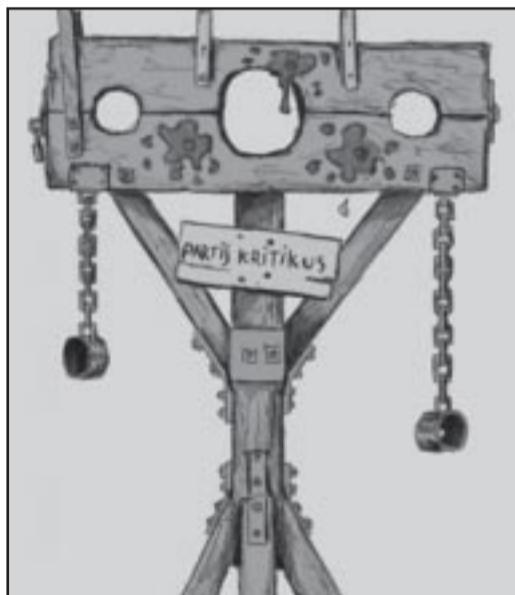
juni om een keuze te maken, heb ik met deze regel in het achterhoofd bewust gekozen voor de SP. Immers, dat is de enige partij van de twee.

Overigens is een "ontzetting" iets nieuws, dus dat zal ik kort toelichten. Op het afgelopen congres in 2007 werd een amendement ingevoerd en aangenomen waarin de partijleiding het recht kreeg om leden "administratief af te handelen" als lidmaatschap van meer dan één partij wordt ontdekt. Dit is een manier om de partijdemocratie te omzeilen, immers was het voorheen gebruikelijk dat de afdeling ging over het royeren van leden. Dit dient te gebeuren op een afdelingsvergadering waarvoor alle leden worden uitgenodigd en waarbij de meerderheid van de aanwezigen een royement dan moeten goedkeuren. Gezien de meerderheid van de actieve leden in mijn afdeling het volledig oneens was met de manier waarop Offensief-leden worden behandeld het afgelopen half jaar, was een meerderheid voor mijn royering niet waarschijnlijk. Het partijbestuur heeft daarom gekozen om mij dan maar te "ontzetten".

Natuurlijk gaat het niet om "dubbelidmaatschap", dat is slechts een smoes om principiële socialisten uit de partij te gooien. Omdat we de verrechtsing van de SP-leiding aan de kaak stellen en opkomen voor internationalisme, democratie en een socialistisch alternatief, mogen wij het veld ruimen.

Zowel Barbara als ik hebben protest aangetekend tegen onze uitsluiting.

Wordt vervolgd...

Strijdfonds

Het nieuwe politieke seizoen is alweer vol aan de gang. We hebben nu Prinsjesdag achter de rug waar we te horen kregen dat er op termijn tot wel 35 miljard per jaar bezuinigd gaat worden. En ook de desillusie van de SER hebben we weer achter ons. De vakbond maakt zich nu op voor de confrontatie met de eerste ronde met 3 regionale bijeenkomsten vanaf 21 november.

Aan de andere kant hebben we ook de uitsluiting uit de SP als voldongen feit moeten accepteren. In plaats van principiële socialistische scholen, wil de SP-leiding juist graag van ze af in de opmaat naar de verkiezingen in 2011. De partij lijkt daarom steeds minder op een politiek instrument voor de arbeidersbeweging.

Daarom is het uitbouwen van een strijdbare en principiële socialistische organisatie die opkomt voor een helder alternatief op dit systeem meer dan noodzakelijk. Een van de middelen die we hiervoor tot onze beschikking hebben is onze krant die we vijf maal per jaar uitbrengen.

Helaas is de drukkerij waar we de krant voorheen drukten gestopt en moesten we hals over kop op zoek naar een nieuwe drukker. Gelukkig vonden we er een en voor zijn behulpzaamheid om de krant toch op tijd af te krijgen zijn we zeer dankbaar. De kosten voor de krant zijn echter wel omhoog gegaan naar 1,60 euro, waardoor we de krant nu effectief onder de kostprijs verkopen.

Ook willen we dit jaar hard aan de slag om afdelingen op- en uit te bouwen in Rotterdam, Amsterdam en Zuid-Limburg. Hiervoor organiseren we onder andere regelmatige bijeenkomsten, te beginnen rondom de film "Capitalism: A love story" van Michael Moore in november. Bovendien blijven we bezig met de organisatie verder te professionaliseren, bijvoorbeeld met onze website die tegenwoordig dagelijkse updates heeft.

Maar het kost ook allemaal wat en om onze werking uit te bouwen vragen wij om uw steun. Wij kiezen bewust om geen overheidssubsidies te accepteren, maar baseren ons volledig op de steun vanuit de arbeidersbeweging, dit om onze politieke onafhankelijkheid van de staat en afhankelijkheid van de arbeidersklasse te garanderen.

Steun ons daarom! De website heeft sinds enige tijd de mogelijkheid om via paypal geld te sturen, maar hiervan is nog geen gebruik gemaakt. Ook kunt u geld overmaken via de giro en wel op rekeningnummer 2079240 o.v.v. "Offensief strijdfonds". Op deze manier kregen we de afgelopen twee maanden 86,82 aan strijdfonds binnen.

Ook kunt u bijdragen door een abonnement te nemen. Het liefst natuurlijk een steunabonnement van 25 euro, maar ook een gewoon abonnement van 15 euro is zeer welkom, aangezien meer abonnementen een hogere oplage betekent waardoor de kosten per krant omlaag kunnen. Hoe meer middelen we hebben, hoe beter we ons kunnen organiseren!

WAAR WIJ VOOR STAAN

Werk en inkomen

- * Voor het afschaffen van de BTW op levensnoodzakelijke producten. Verhoog de winstbelasting.
- * Voor een minimumloon van 10 euro netto per uur zonder uitzonderingen vanaf 18 jaar. 200 euro loonsverhoging ineens ter compensatie van de invoering van de euro en jaren van "nullijn".
- * Voor een herinvoering van de automatische prijsindex om de inflatie te compenseren.
- * Voor een 32 uren werkweek met behoud van inkomen en volledige herbezetting door nieuw gecreëerde banen. Garantie op passend werk voor iedereen.
- * Een einde aan de flexibilisering. Alle arbeiders, inclusief part-timers, invalkrachten en migranten werkers hebben recht op dezelfde arbeidsrechten en loon. Gelijk loon voor gelijk werk!
- * Voor een nationalisatie onder arbeiderscontrole en -beheer van alle bedrijven die massa-ontslagen willen doorvoeren.

Sociale en publieke voorzieningen

- * Een einde aan de privatiseringen. Voor een investeringsprogramma in het onderwijs, de gezondheidszorg, het openbaar vervoer en de NUTS bedrijven om de jaren van bezuinigingen in te halen. Voor een (her)nationalisatie van deze vitale sectoren onder gemeenschapscontrole en -beheer. Voor gratis toegang tot deze diensten.
- * Voor een grootscheeps programma van sociaal woningbouw om de enorme tekorten in goedkope en goede woningen op te lossen. Een einde aan de grondspeculatie die de huizenprijzen de pan doet uitschieten door middel van het onderbrengen van alle grond in gemeenschaps handen.
- * Maak besteding van publieke gelden ook voor iedereen controleerbaar door middel van democratische raden waar zowel de arbeiders van deze diensten zitten als hun gebruikers.
- * Voor een herstel van de sociale zekerheid. Alle uitkeringen en pensioenen omhoog naar 100% van het laatst verdiende loon met het minimumloon als ondergrens en een koppeling aan de lonen.

Stop racisme en fascisme!

- * Schaf de racistische immigratie-wetgeving af. Onmiddellijke sluiting van alle vluchtelingengevangenissen. Los het armoede- en oorlogsprobleem op in de ontwikkelingslanden waardoor mensen vluchten. Gelijke rechten voor iedereen die hier woont, inclusief actief en passief kiesrecht voor migranten.
- * Geen spreekrecht voor nazi's. Voor mobilisering van massale tegenacties om te voorkomen dat extreem-rechts zich kan organiseren en manifesteren.
- * Voor een socialistisch alternatief op het kapitalisme; ontmasker de volksmennerij van rechts-populisten als Wilders en Verdonk.

Milieu

- * Voor grootsscheeps onderzoek en ontwikkeling van alternatieve vormen van energie, zoals uit zon en wind.
- * Pak de vervuiling bij de bron aan, voor schonere productie technieken in de industrie. De energiebedrijven in publiek bezit. Controle vanaf de werkvloer of de bestaande milieu-wetgeving en veiligheidsmaatregelen wel wordt nageleefd.
- * Voor een uitbreiding en gratis beschikbaar stellen van het openbaar vervoer als alternatief voor de auto.

Socialistische Partij

- * Voor een strijdbare SP die opkomt voor een alternatief op het kapitalisme. Nee tegen coalities onder neoliberale vlag.
- * Voor het standpunt dat de SP lokaal of op andere niveaus waar de partij in een machtspositie zit de burgerlijke wet kan overtreden in naam van de werkende mensen, jongeren en armen in de samenleving. It is better to break the law, than to break the poor.
- * Voor een politieke en democratische leiding van de SP om zo de strijd te organiseren tegen dit kabinet. Weg met het regering-Balkenende!

Arbeidersbeweging

- * Voor een strijdbare en democratische vakbeweging. Een vertegenwoordiger in de vakbeweging mag niet meer verdienen dan de gemiddelde geschoolde arbeider en dient door de achterban gekozen en direct afzetbaar te zijn.
- * Voor het recht om te demonstreren en te protesteren! Nee tegen zogenaamde anti-terreur wetten die onze democratische rechten beknotten.
- * Voor de opening van de boeken van de grote bedrijven. Deze zeggen zogenaamd verlies te draaien terwijl het ze gaat om winstmaximalisatie. Laat ze maar eens bewijzen hoeveel verlies ze draaien, hoeveel ze investeren in hun materiaal en in hun personeel.

Vrede

- * Geen steun aan imperialistische inmenging of oorlogen. In plaats daarvan steun aan de arbeidersbeweging in het buitenland, die als enige in staat zal zijn voor blijvende vrede en democratie te zorgen.
- * Geen deelname aan 'vredesmissies', die, waar dan ook ter wereld, slechts de belangen van de Westerse multinationals dienen en het terrorisme zullen stimuleren, in plaats van het welzijn van de gewone mensen te verbeteren. Troepen terug uit Afghanistan!
- * Nederland uit de NAVO, de WTO en de Wereldbank. Geen steun aan imperialistische instrumenten van de heersende elite.

Socialisme en internationalisme

- * Onteigening van de grote bedrijven die de economie domineren: industrie, infrastructuur, banken en andere financiële instellingen. Compensatie van aandeelhouders alleen op basis van bewezen behoefte.
- * De productiemiddelen in handen van de gemeenschap en democratisch gepland voor de voorziening in de behoeften van de miljoenen, niet de miljonairs.
- * Voor volledige democratie. Alle functionarissen worden gekozen en staan onder controle van diegenen die hen gekozen hebben: niet alleen de regering en de volksvertegenwoordiging, ook de bestuurders van bedrijven, de rechters en de politicommissarissen.
- * Voor een vrijwillige federatie van socialistische staten in Europa als alternatief op het EU van de bazen. Dit als eerste stap op weg naar een wereldfederatie van socialistische staten!

Nee tegen racisme, nee tegen Wilders!

Alles wat ons verdeelt, verzwakt ons!

De PVV van Geert Wilders maakt een grote groei door. Bij de Europese verkiezingen was de PVV de grote winnaar met 17% van de stemmen en werd na het CDA de grootste partij; in opiniepeilingen is de PVV nu zelfs de grootste partij geworden. Op dit moment baart Wilders opzien door zich tegen de verhoging van de AOW-leeftijd te keren en beweert hij dat de PVV een partij voor "de gewone man" is. De PVV verdeelt echter met haar racisme juist de gewone mensen en zet ons tegen elkaar op. En alles wat ons verdeelt, verzwakt ons; als wij, migranten en Nederlandse arbeiders en jongeren, niet samen vechten maar tegen elkaar, kan de regering als lachende derde doorgaan met zijn afbraakbeleid.

Door Barbara Veger, geroyeerd SP- lid, Rotterdam

Wilders krijgt veel steun, niet omdat al zijn aanhangers doorgewinterde racisten zijn, maar omdat hij de indruk wekt tegen het establishment aan te schoppen. Er is een enorme woede onder gewone arbeiders en jongeren, tegen de afbraak van de AOW, tegen het graaien van de bankiers, over de stijgende werkloosheid en over het feit dat de regering wel honderden miljarden kan vinden voor de bankiers, maar niet voor de noden van gewone mensen. Wilders werpt zich nu op als de verdediger van de gewone man. De werkelijkheid is dat de PVV en Wilders even neoliberal zijn als de VVD waar ze uit voort zijn gekomen. In haar verkiezingsprogramma van 2006 pleitte de PVV voor een vlaktaks waarbij rijk en arm hetzelfde percentage belasting betalen, voor flexibilisering van de arbeid en voor inkrimping van de verzorgingsstaat. De zogenaamde "draai naar links" die de PVV nu maakt, kan niet anders gezien worden dan puur opportunistisch. De PVV gaat tekeer tegen de regering en soms ook tegen de bankiers, maar vervolgens wijst ze de immigratie aan als de oorzaak van de problemen.

Wilders maakt handig gebruik van racisme en vooroordelen tegenover migranten, die de laatste decennia flink wortel hebben geschoten in de samenleving. Daarmee leidt Wilders de aandacht af van de

werkelijke schuldige van de problemen als werkloosheid en de kloof tussen arm en rijk: het kapitalistisch systeem. Om bezuinigingen zoals de afbraak van de AOW en het kapitalistisch systeem zelf te bevechten, is juist solidariteit nodig tussen gewone mensen, wat hun afkomst ook is. De PVV zet Nederlandse arbeiders en jongeren op tegen migranten, met name moslims. Maar om het te winnen van de regering en bijvoorbeeld de AOW te behouden, hebben Nederlandse arbeiders ook die Turkse en Marokkaanse arbeiders nodig die moslim zijn, om mee te staken en demonstreren op het Malieveld.

Wilders krijgt ook steun vanwege zijn verzet tegen immigratie, die door een laag van Nederlandse arbeiders als een bedreiging wordt gezien. Maar immigratie is het gevolg van het enorme falen van het kapitalisme op wereldvlak. Mensen vluchten voor oorlog, dictatuur, armoede en milieurampen, die direct of indirect veroorzaakt worden door het kapitalistisch systeem van winst maken ten koste van alles. Offensief en het Comité voor een Arbeiders Internationale vechten voor een wereld zonder honger, oorlog en onderdrukking, waarin niemand hoeft te vluchten. Wij steunen bewegingen van arbeiders en jongeren in de zogenaamde "derde wereld". Het opbouwen van sterke socialistische organisaties in de arme landen is

bovendien het beste medicijn tegen de opkomst van de radicale islam aldaar, die maar al te vaak kan groeien omdat links verzwakt is geraakt.

In Nederland is het nodig een sterke beweging op te bouwen, tegen racisme maar voor een gezamenlijke strijd van blank en zwart tegen het afbraakbeleid van de regering. Een massale beweging voor behoud van de AOW, in gang gezet door de FNV, waar zowel blanke als migrantenarbeiders gemobiliseerd worden, is het beste antwoord op het racisme van Wilders. De vakbonden, maar ook de SP hebben hier een belangrijke taak. De PVV van Wilders zou niet zo hard kunnen groeien als de SP haar werk goed deed en de woede van de bevolking een duidelijke linkse stem gaf. Nu lijkt het wel alsof Wilders

harder tegen het afbraakbeleid van de regering aanschopt dan de SP! Een sterke, actieve en uitgesproken socialistische SP zou Wilders snel de wind uit de zeilen nemen.

Bovenal is het nodig in de strijd tegen het racisme van Wilders een socialistisch alternatief naar voren te brengen. Wij vechten voor een socialistische wereld waar de economie op democratische wijze gepland kan worden om in de behoeften van de hele bevolking te voorzien, blank én zwart, en de grote bedrijven en banken in gemeenschapshanden zijn gebracht. Zo'n maatschappij is nodig om racisme zoals dat van Wilders uit te bannen. Wil je meevechten voor zo'n maatschappij? Sluit je dan aan bij Offensief!

Gerommel in de PvdA

Op woensdag 21 oktober was de PvdA-top in Geleen aanwezig om uitleg te geven over haar voornemen de AOW-leeftijd te verhogen. Prominente partijleden als Diederik Samsom, Lillianne Ploumen en Sharon Dijksma wrongen zich in allerlei bochten om het publiek over de streep te trekken. Het mocht niet baten.

Lilliane Ploumen, voorzitter van de PvdA, hield een betoog over waarom de leeftijdsverhoging toch echt noodzakelijk was. We waren immers allemaal onderdeel van de "rode familie" en moesten daarom werken aan een compromis. In plaats van applaus kreeg ze hoongelach en boegeroep uit de zaal als antwoord. Hierna was vooral Diederik Samsom veelvuldig aan het woord en hield in zijn speech allerlei uitweidingen naar schone energie en oerbossen en dat daar meer geld voor noodzakelijk zou zijn. Bovendien zou hij het zijn kinderen niet uit kunnen leggen waarom de leeftijd niet zou worden verhoogd.

Uit de zaal volgde scherpe discussie. Moesten wij niet juist doorwerken omdat het geld op was vanwege de crisis en daarom gingen bezuinigen? Hoezo "geld vrijmaken voor mooie idealen"? Bovendien werd er door geen van de partijbonzen

verwezen naar waar het geld wél zit. De grootste bedrijven zijn ook de grootste klaplopers, door voor 16 miljard euro per jaar te ontduiken. Hiermee zou de AOW-leeftijdsverhoging in één klap van de baan zijn. Waar liggen dus de prioriteiten van de PvdA? Wie ging er betalen voor de crisis: de arbeiders door te blijven doorwerken tot 67 jaar, of de bazen en de rijken die de crisis juist veroorzaakt hadden? Samsom's antwoord, "beide!", was knudde en overtuigde niemand.

Er was ook een lid van de bondsraad van de FNV aanwezig en deze stelde op een bepaald moment totaal geen vertrouwen meer te hebben in de PvdA als zijn partij waar hij al jaren lid van was geweest. Hij ging een oproep doen om de FNV uit de SER te laten stappen en op te laten maken voor massaal protest. Het werd volgens hem hoog tijd om het land plat te leggen, dan zou het kabinet wel luisteren. Diederik Samsom kreeg zowat een hartverzakking.

Een vrouw in de zaal stelde dat het hoog tijd was om de stekker uit dit kabinet te trekken. Immers zou ieder beetje zelfrespecterende arbeiderspartij nooit verantwoordelijk moeten zijn voor het uitvoeren van de keiharde bezuinigingen

die er aan zitten te komen om de crisis "op te lossen" (lees: af te schuiven op de kleine man). Samsom was het wederom oneens en stelde dat de partij juist "op haar best is" in tijden van crisis. Ook dit was niet

overtuigend en de vrouw sloeg de spijker op de kop toen ze stelde dat de PvdA elk oog voor de werkelijkheid van de arbeiders verloren heeft.

Michael Moore versus het kapitalisme

Wat is het alternatief?

De nieuwe film van Michael Moore "Capitalism: A Love Story" komt eind november in Nederland uit. De film brengt een eenvoudige boodschap: "het kapitalisme is slecht" en moet vervangen worden door een systeem dat de belangen van de gewone bevolking laat voorgaan op de winst.

Recensie door Dan DiMaggio, Socialist Alternative – onze Amerikaanse zusterorganisatie

(Dit is een sterk ingekorte versie en gaat door plaatsgebrek niet in op een aantal sterke en zwakke punten van de film; we hopen desondanks een goede eerste indruk weer te geven. Zie voor de volledige recensie onze website) De documentaire gaat in op het lijden van de gewone hardwerkende Amerikanen die geconfronteerd worden met ontslagen, dalende lonen, enorme inschrijvingsgelden voor studenten, mensen die uit hun huis worden gezet en nog veel meer ellende. Het kapitalisme wordt in de documentaire getoond als een systeem dat rot is tot op het bot. Alles wordt ondergeschikt gemaakt aan de eindeloze zoektocht naar winst. "Capitalism: A Love Story" zal miljoenen mensen duidelijk maken dat dit systeem in realiteit maar één doel heeft: winstmaximalisatie op korte termijn. Het belang van dit fenomeen – een bekende filmmaker die ingaat tegen het kapitalisme voor een miljoenenpubliek in de machtigste kapitalistische natie ter wereld – mag niet onderschat worden. Moore biedt geen duidelijk alternatief aan, maar hij opent wel een debat over de noodzaak om het volledige sociale systeem te veranderen.

Slachtoffers van het systeem

De film brengt enkele portretten van de menselijke kosten van het kapitalisme. Zo toont Moore een privaat jongerendetentiecentrum in Wilkes-Barre, Pennsylvania. De eigenaars van het centrum maken tientallen miljoenen dollar winst door rechters om te kopen, waardoor er 6500 jongeren werden veroordeeld en maandenlang vastzitten voor feiten als het met vlees gooien naar hun ouders of het opstellen van een MySpace pagina over de vice-directeur van hun school.

In de film toont Moore aan hoe het verzekeringssysteem met "dode boeren" werkt. Dat is een systeem waarmee grote bedrijven als Wal-Mart en Bank of America levensverzekeringen afsluiten voor hun personeelsleden, meestal buiten het weten van de familie om. Als de werknemer sterft, krijgen de bedrijven tienduizenden dollars (soms zelfs miljoenen) terwijl de familie niets krijgt en zelfs nog moet opdraaien voor medische kosten en de begrafenis. De bedrijven halen het meeste geld binnen als hun werknemers jong sterven.

Investeringsbanken op Wall Street zoeken nieuwe manieren om winsten te boeken nu de huizenprijzen zijn ingestort. Ze kopen miljoenen levensverzekeringen op van oudere Amerikanen. Deze verzekeringen worden opgekocht voor de helft van hun waarde en dan samen gebracht met anderen om samen te verkopen aan investeerders. Die krijgen de uitbetaling als de mensen sterven, met de grootste winsten als mensen vroeg sterven. Volgens mediaberichten zou deze markt al bijna 500 miljard dollar waard zijn.

Dat is de logica van het kapitalistische systeem: het menselijk leven zelf wordt een koopwaar. Als er ergens winst mee kan worden gemaakt, dan zal de kapitalist een manier vinden om dat ook te doen. Dat leidt tot een steeds grotere commercialisering van onze samenleving het wordt één grote markt! Moore stelt dat Wall Street een "waaninnig casino" is en brengt dit op toepasselijke wijze in de documentaire: als een misdaadverhaal.

Kapitalisme versus democratie

Aan het einde van de documentaire komt Moore tot de volgende conclusie: "Het kapitalisme is slecht en je kan het kwaad niet reguleren. Je moet er een einde aan maken en het vervangen door iets dat goed is voor iedereen." Moore is erg duidelijk over de problemen van het kapitalisme, maar hij biedt geen coherent alternatief. Volgens Moore moet het

sociale bewegingen van arbeiders en onderdrukten. De film geeft enkele belangrijke voorbeelden, onder meer van strijdbewegingen die ingingen tegen het feit dat mensen uit hun huis worden gezet. Maar ook het voorbeeld van de succesvolle bedrijfsbezetting door arbeiders van Republic Windows & Doors in Chicago afgelopen december. Daar dwongen de arbeiders hun bazen om achterstallige lonen te betalen. Moore toont verschillende bedrijven die door de arbeiders werden overgenomen en democratisch worden beheerd. Hopelijk zal deze film een steun betekenen om tot soortgelijke strijd te komen.

De film legt nadruk op de nood aan strijd van onderaf en stelt het kapitalisme in vraag. Maar toch is Moore erg voorzichtig om zich socialist te noemen. Als hem de vraag wordt stelt of hij een socialist is,

Dat komt deels door de rechtse pogingen om alle hervormingen voor te stellen als "socialisme". Maar de crisis van het kapitalisme heeft wel degelijk een impact op een beperktere legitimiteit voor dit systeem.

Heel wat omschrijvingen van Moore's concept van "democratie" zouden beter omschreven kunnen worden als socialisme. Democratisch socialisme is niet hetzelfde als wat bestond onder de dictaturen in de Sovjet-Unie en elders. Het is geen top-down systeem waarbij de regering ieder aspect van het leven controleert, zoals het karikaturaal door de rechterzijde wordt voorgesteld. Het heeft ook niets te maken met de overheidstussenkomsten om de banken en bedrijven te redden met miljarden dollars van de gemeenschap. Het socialisme is ook geen samenzwering van een kleine minderheid die beweert te handelen in het belang van de "massa's". De socialistische pioniers Marx en Engels legden in het Communistisch Manifest uit dat het socialisme de "beweging van de grote meerderheid is, in het belang van de grote meerderheid". Ze legden zelf uit dat "de emancipatie van de arbeidersklasse het werk van de arbeidersklasse zelf" moet zijn.

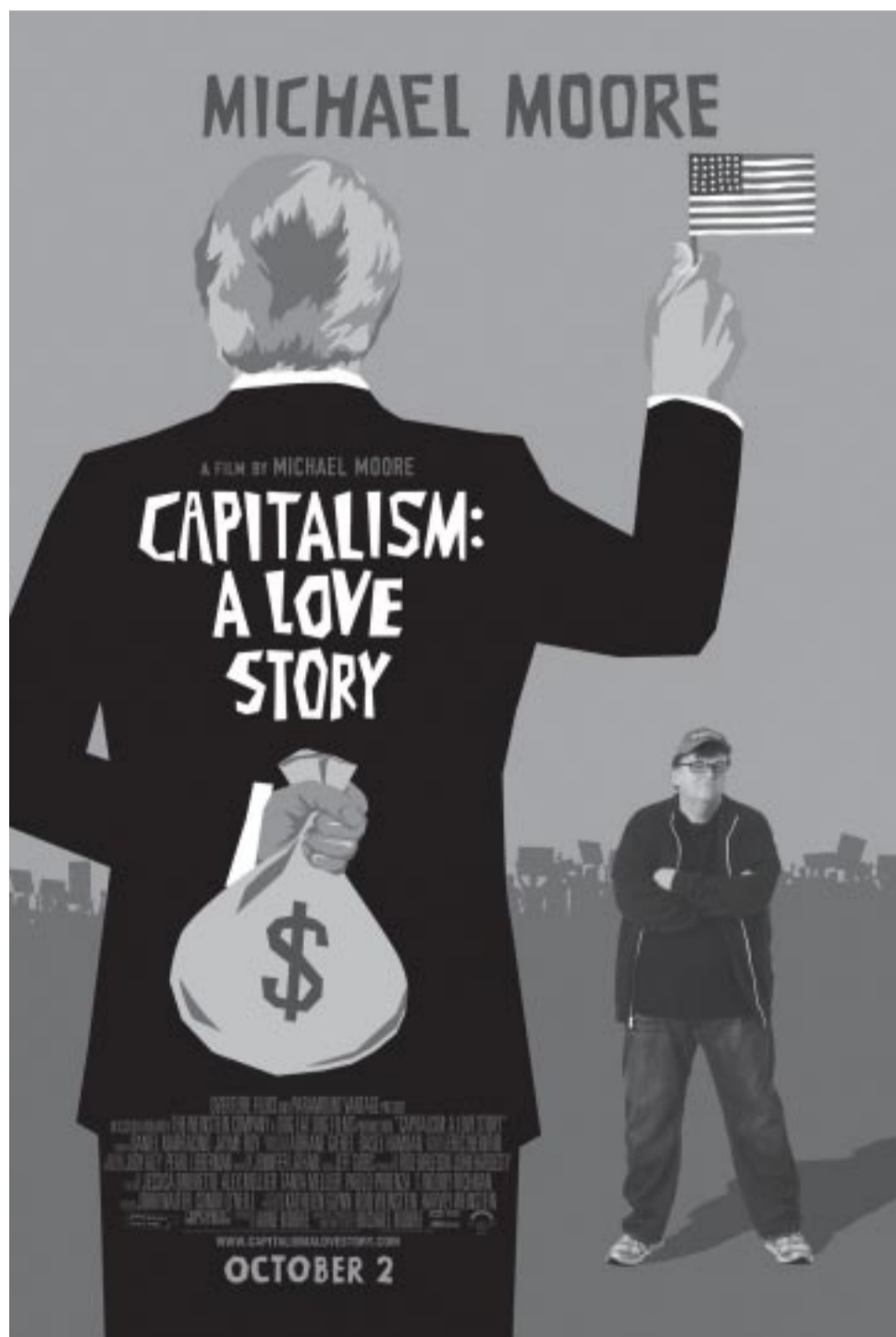
Beweging tegen het kapitalisme

De film van Michael Moore eindigt met een oproep om actief te worden in bewegingen tegen de dominantie van de bedrijfsweld. Het is een oproep die een zeker succes kan hebben, gelet op de toenemende woede onder de oppervlakte van de Amerikaanse samenleving.

We kunnen niet aan de zijlijn staan en wachten tot het kapitalisme vanzelf verdwijnt. Hoe diep de crisis ook is, als er geen alternatief tot stand komt, zal het telkens weer herstel kennen ten koste van de arbeiders en hun gezinnen.

De behoefte aan een strijd voor fundamentele verandering is steeds dringender. Als dit systeem verder gaat, zal naast de reeds bestaande uitbuiting, oorlog en sociale problemen ook het voortbestaan van de planeet zelf ter discussie staan. Het is geen eenvoudige taak om een beweging voor fundamentele verandering uit te bouwen. We moeten de socialistische beweging met beperkte krachten herbouwen na twee moeilijke decennia waarin iedere vorm van collectieve strijd en socialistische ideeën in een defensieve positie zaten. Maar beeld je eens in dat slechts een klein deel van de 33% jongeren tussen 18 en 30 die in de peiling aangaven het socialisme te verkiezen boven het kapitalisme, ook actief zou worden in de socialistische beweging?

Iedere arbeider en jongere die actief wordt, kan een belangrijke bijdrage leveren aan de strijd voor een rechtvaardige wereld. De documentaire "Capitalism: a Love Story" kan een goede aanzet zijn om een nieuwe generatie activisten aan te zetten tot strijd voor fundamentele verandering. Wie geïnteresseerd is in de strijd tegen het kapitalisme, kan contact met ons opnemen. Doe mee aan de strijd voor een wereld zonder armoede, uitbuiting, oorlog en de tirannie van de superrijken. Sluit je aan en kom mee op voor een democratisch socialistische toekomst.

kapitalisme worden vervangen door "democratie", maar het is niet duidelijk wat hij daarmee bedoelt.

De oproep voor echte "democratie" wordt tegenover het ondemocratische karakter van het kapitalisme geplaatst. Daarmee wordt ingegaan tegen de illusie die de traditionele media en de politieke elite ons proberen op te dringen over hoe de vrije markt gepaard zou gaan met democratie. De oproep van Moore voor "democratie" betekent onder meer de opbouw van

ontwijkt hij die. Die terughoudendheid om zich een socialist te noemen, heeft mogelijk te maken met de lange geschiedenis van anti-communisme in de VS en het feit dat het woord wordt verbonden aan de misdaden van het stalinisme. De film toont de groeiende interesse van de Amerikanen in socialisme en wijst op de recente peiling waaruit bleek dat 33% de voorkeur geeft aan socialisme terwijl 30% geen voorkeur heeft in de keuze tussen kapitalisme en socialisme.

Afghanistan:

Stop de bezetting!

Voor een socialistisch alternatief op oorlog en terreur

De Afghaanse bevolking lijdt al vele tientallen jaren onder de gevolgen van militair ingrijpen in het land. Acht jaar nadat toenmalig VS-president George Bush en zijn trouwe luitenant Blair een oorlog begonnen in Afghanistan, lijkt deze "oorlog tegen het terrorisme" nog niets te hebben opgeleverd. Ook nu weer leunt de VS vaak op de krijgsheren die ze twintig jaar geleden steunden. Veel meer dan een ongeorganiseerde misdadigersbende is dit niet. De huidige Amerikaanse president overweegt om nog eens 40.000 extra troepen te sturen en ook Gordon Brown wil 500 extra militairen naar Afghanistan sturen. Dit zal de problemen in het land niet oplossen.

Bewerking van een artikel door Nick Chaffey

De tweede ronde van de presidentsverkiezingen van 7 november zijn afgelast. Ondanks alle fraude in de eerste rond blijven de Afghanen opgezadeld met de corrupte president die bij de eerste ronde de boel al grotelijks heeft belazerd. Het besluit van de VS-regering over de verdere aanpak in Afghanistan houdt in ieder geval niet in dat ze zich terugtrekken... En in Nederland is er het debat over al dan niet doorgaan in Afghanistan, waarbij in ieder geval twee betrokken ministers de deur minstens op een kier willen laten om door te gaan.

Bij de presidentsverkiezingen in Afghanistan werd op grote schaal gefraudeerd. Sommige stembureaus noteerden honderdduizend stemmen voor president Karzai, terwijl ze niet eens open waren geweest. Het erkennen van deze fraude leidt ertoe dat er alsnog een tweede ronde van de presidentsverkiezingen moest komen die later weer werd afgelast.... Tegelijk loopt het aantal doden en gewonden onder de Afghanen en de bezettingstroepen op. De Afghaanse strategie van president Obama ligt steeds meer onder vuur.

Acht jaar geleden, op 9 oktober 2001, begon de VS met bombardementen op Afghanistan als vergelding voor de terreuraanslagen van 11 september in New York. Dezelfde avond waren er al anti-oorlogsacties en toen reeds stelden wij dat het uiteindelijk de Afghaanse bevolking zou zijn die de prijs zou betalen voor de Amerikaanse militaire interventie.

De afgelopen acht jaar waren er geen officiële cijfers, maar naar schatting zijn er 30.000 Afghaanse doden gevallen naast duizenden gewonden. Er zijn 3,7 miljoen vluchtelingen in Pakistan en Iran. De VS heeft 170 miljard dollar uitgegeven, het Verenigd Koninkrijk 12 miljard pond. En toch is de situatie er alleen maar erger op geworden. Ook langs de kant van de bezettingstroepen vielen slachtoffers: meer dan 800 Amerikaanse, 220 Britse soldaten en 20 Nederlandse militairen kwamen om. Het verzet tegen de oorlog neemt in de VS en het VK toe.

In Nederland blijft de steun voor de oorlog relatief groot, vooral op basis van de propaganda dat wij "onze jongens" moeten steunen. Offensief wil hier graag duidelijk maken dat wij ons niet keren tegen de mannen en vrouwen die in Afghanistan gelegerd zijn. Offensief is tegen de oorlogspolitiek in Afghanistan en niet tegen de mensen die niet in een positie zijn om deze keuzes te maken. Wij zijn tegen de kapitalistische uitbuiting in bedrijven en steunen de arbeiders die in dat bedrijf werken. Wij zien de gewone soldaten in Afghanistan als arbeiders in uniform die door middel van vakbondsorganisaties voor hun belangen moeten opkomen. Wat ons betreft zijn de enorme inspanningen en ontberingen van militairen in Afghanistan een beter doel waard dan deze zinloze machtsoorlog.

President Bush begon deze "oorlog tegen het terrorisme" op basis van de breed verspreide afkeer tegen de willekeurige aanslagen tegen onschuldige burgers op 11 september 2001. De regeringen van de VS en het VK hebben geen uitweg voor het conflict. Generaal David Richards, het hoofd van de Britse troepen in Afghanistan, denkt dat het nog 40 jaar bezetting zal vergen opdat er enige "stabiliteit" zou zijn. De pogingen van de VS om de vlag van de democratie te planten in Afghanistan – als onderdeel van de oorlog tegen het terrorisme – hebben gefaald, dat is nu helemaal duidelijk na het debacle bij de presidentsverkiezingen. Slechts de helft van de bevolking ging zich registreren om te stemmen en de verkiezingen werden gekenmerkt door geweld, een lage opkomst en fraude.

De Afghaanse massa's hadden slechts een keuze tussen verschillende allianties van

krijgsheren, religieuze leiders en stammenleiders die de controle hebben over het dagelijkse leven. De bekendmaking van het resultaat liet weken op zich wachten.

Falend regime

De "oorlog tegen het terrorisme" heeft ertoe geleid dat 77% van de Afghanen geen toegang hebben tot drinkbaar water. Vijf op de zes mensen op het platteland hebben geen elektriciteit. In Kaboel is er maar enkele uren per dag elektriciteit. Slechts 18% van de vrouwen kan lezen en schrijven. 42% van de bevolking overleeft met minder dan 1 dollar per dag.

Het doorzetten van de door de Amerikanen geleide bezetting zal leiden tot het verder ontwikkelen van armoede, etnische en nationalistische spanningen en geweld. Er zal geen stabiliteit, vrede, welvarendheid of democratie komen. De aanwezigheid van buitenlandse troepen en de corruptie van het marionettenregime van Karzai hebben de steun voor de Taliban en religieuze extremisten versterkt. Het gebrek aan steun van de bevolking aan de "regering" is dermate groot dat Karzai amper enige controle heeft op gebieden buiten Kaboel.

Een probleem voor de VS is de impact van de Afghaanse crisis op de rest van de regio, in het bijzonder met de instabiliteit in Pakistan (die bovendien ook dreigt uit te breiden naar Iran). Het aantal aanslagen door de Pakistaanse Taliban is de afgelopen maanden fors toegenomen, met als voorlopig hoogtepunt een gijzelingsactie in het hoofdkwartier van het leger in Rawalpindi.

De chaos en groeiende onstabiliteit in Afghanistan is steeds meer aan het overslaan naar Pakistan. Het opzetten van een offensief in Zuid-Waziristan maakt dit duidelijk.

Er werd wereldwijd gehoopt dat de overwinning van Obama bij de Amerikaanse presidentsverkiezingen zou leiden tot een nieuw buitenlands beleid. Die hoop is aan het verdwijnen. Het enige antwoord van Obama op de crisis in de regio was dat de strategie opnieuw moet worden bekeken, maar vanuit de positie van het VS-imperialisme zijn er weinig opties.

Er is twijfel over het sturen van extra troepen. Dat laatste wordt gevraagd door de bevelhebber van het Amerikaanse leger, generaal McChrystal, die een verduubeling van de troepenaantallen vraagt. Sinds mei werden al 30.000 extra Amerikaanse troepen naar Afghanistan gestuurd, tegen het einde van het jaar

zullen er 68.000 Amerikaanse soldaten in het land zijn. De kritieken van McChrystal zijn een erkenning van het falen van de VS. Het doorzetten en intensiveren van de bezetting en de oorlog bieden geen oplossing.

Voor de Afghaanse bevolking lijkt de keuze intussen beperkt te zijn tussen een militaire onderdrukking door de regering en buitenlandse troepen of een regime dat gedomineerd wordt door krijgsheren en reactionaire religieuze leiders. Dat is geen echte keuze.

Groeiend verzet

Tot nu toe was 2009 het jaar met het grootste aantal doden onder de bezettingstroepen sinds het begin van de oorlog. Dat leidt tot verzet tegen de oorlog in de VS, Groot-Brittannië, Italië en elders. Ook in de VS is er een scherpe afname van de steun aan de oorlog in Afghanistan. 54% van de bevolking verzet zich tegen de oorlog (volgens CNN). Slechts 25% van de Amerikanen denkt dat er meer troepen naar Afghanistan moeten worden gestuurd.

Er is behoefte aan een politiek alternatief als antwoord op de aanhoudende cyclus van oorlog en armoede. De buitenlandse troepen moeten onmiddellijk worden teruggetrokken en de Afghaanse bevolking moet kunnen beslissen over haar eigen toekomst. Daartoe is het noodzakelijk dat de Afghaanse arbeiders en arme boeren eigen onafhankelijke politieke organisaties opzetten die kunnen ingaan tegen de door de VS gesteunde krijgsheren en de religieuze leiders. Een eigen politiek instrument zou de strijd voeren voor banen, onderwijs en gezondheidszorg.

Door de natuurlijke rijkdommen van het land en de sleutelsectoren onder gemeenschapscontrole te plaatsen, zouden er middelen zijn om te investeren in een economische ontwikkeling van het land in de plaats van drugsteelt. Door de arbeiders en arme boeren over etnische grenzen heen te organiseren, zou een antwoord worden geboden op sektarische krachten zoals de Taliban.

Een dergelijke beweging moet zich wapenen met socialistische ideeën om het leven van de gewone Afghanen te kunnen veranderen. Internationale solidariteit en banden met vakbonden en socialisten in de regio zouden ook een bedreiging vormen voor andere corrupte en reactionaire regimes in de regio. Het zou de basis kunnen vormen voor een democratisch socialistische regering van Afghanistan als onderdeel van een socialistische confederatie van de regio.

Een nieuwe visie voor Europa is nodig!

Afgelopen oktober had Ierland haar tweede referendum over het Verdrag van Lissabon, de eerste keer had de arbeidersklasse immers een fout antwoord gegeven... En na een storm van propaganda, leugens en bangmakerij kreeg de Ierse (en ook Europese) elite het antwoord dat ze wilde afdwingen: Ja. Maar wat is nu eigenlijk het socialistisch alternatief op Europa?

Emil Jacobs – gebaseerd op een artikel van James Turley uit Engeland

Het Verdrag van Lissabon is in feite een nieuwe verpakking van de Europese grondwet die in Frankrijk en Nederland kort na elkaar werd weggestemd in referenda in 2005. Om een tweede afwijzing te voorkomen werd het nergens meer aan de bevolking voorgelegd, behalve dan in Ierland waar de grondwet dat verplicht.

De SP is, vanuit een nationalistische blik, bang voor een Europese superstaat waarin de nationale bevoegdheden worden overgedragen naar een anonieme Brusselse bureaucratie. Ze is ook bang voor hordes migrantarbeiders die de lonen van Nederlandse arbeiders onderuit komen halen.

In werkelijkheid is Lissabon een kwantitatieve ontwikkeling voor de EU in plaats van een kwalitatieve. Zij vloeit logisch voort uit de uitbreiding, met name de toetreding van 10 nieuwe lidstaten in 2004, voornamelijk voormalige stalinistische landen. De EU blijft een confederatie en wordt geen federatie. Essentieel is bijvoorbeeld dat het grootste deel van de politie en het leger in handen blijven van de individuele lidstaten.

Toch is de kritiek correct wanneer wordt gewezen op de compleet, bijna belachelijk, ondemocratische wijze waarop de lidstaten dit verdrag door de strot van de arbeidersklasse heeft geduwd. Dat de bazen en hun regeringen dit nodig hebben gevonden, geeft aan dat er fundamentele tegenstellingen zijn die wijzen op een noodzaak om het Europese eenwordingsproces op een volledig andere manier aan te pakken.

De historische context van de EU

Dat wat we nu kennen als de Europese Unie begon erg bescheiden als de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal met de twee belangrijkste zwaargewichten Frankrijk en (West-)Duitsland, toegevoegd met de Benelux en Italië. De betekenis van de samenwerking ging echter verder dan louter op industrieel niveau. De EGKS trad in 1950 in werking, vijf jaar na de Tweede Wereldoorlog. In deze bundeling van de belangrijkste militaire middelen stelde de Franse minister van Buitenlandse Zaken, Robert Schuman, dat "oorlog [tussen Frankrijk en Duitsland] niet alleen ondenkbaar doch ook materieel onmogelijk [wordt]".

De samenwerking tussen de zes landen werd gestaag uitgebreid in de jaren '50, met een belangrijke uitbreiding met het Verdrag van Rome en de oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en een douane-unie in 1957. Deze periode zag ook onderhandelingen met andere landen die wilden toetreden, in het bijzonder Groot-Brittannië. Charles de Gaulle torpedeerde deze stappen met zijn gebruik van het Franse veto, eerst in 1963 en vervolgens in 1967.

De terughoudendheid van mensen als De Gaulle voor verdere samenwerking was begrijpelijk. Groot-Brittannië werd gezien als een Amerikaans paard van Troje en militaire samenwerking in de NAVO betekende in werkelijkheid ondergeschiktheid aan de VS. Er was, en blijft, geen twijfel over wie de baas is in de NAVO. De Gaulle - en de politieke trend met zijn naam die de vorm van de Franse politiek bepaalde in het naoorlogse tijdperk - was geïnteresseerd om een zekere mate van onafhankelijkheid vast te stellen van deze dominante bondgenoot, waarvan de

globale belangen vaak afweken van die van Frankrijk, een land dat nog steeds grote imperiale ambities had.

Belangrijker dan de herinnering van de Tweede Wereldoorlog, was echter de context van de koude oorlog. De Sovjet-Unie onder Stalin had snel gehandeld in de nasleep van de oorlog door zijn nieuwe invloedssfeer in Oost- en Midden-Europa te consolideren, verworven tijdens de lange en bloedige nederlaag van nazi-Duitsland aan het Oostfront. "Revoluties" - in werkelijkheid staatsgrepen van het Rode Leger in naam van de lokale "officiële communistische" partijen - hadden autoritaire en Moskou-loyale regimes opgericht in alle veroverde gebieden. In 1948 werd het zogenaamde communistische blok uitgebreid met Oost-Duitsland.

In spiegelbeeld werd in het Westen ook nauwer samengewerkt op militair vlak, parallel aan de economische samenwerking. Het Noord-Atlantische Verdrag, dat aan de basis stond van de NAVO-alliantie, consolideerde de "verdediging" van West-Europa. Zelfs financiële regelingen hadden vaak rechtstreekse militaire toepassingen - van de EGKS, zoals we al stelden - maar ook via Euratom, die de samenwerking in de ontwikkeling van kernenergie vaststelde. Effectieve eenheid in het zicht van het "communistische gevaar" was van levensbelang voor de West-Europese landen - in het bijzonder voor Groot-Brittannië en Frankrijk gezien het destijds nog steeds aanzienlijke koloniale bezit van deze landen en de actieve betrokkenheid van de Sovjet-loyale communistische partijen in de golf van het anti-koloniale nationalisme dat hen bedreigde.

Vandaag de dag komen de tegenstrijdigheden nog regelmatig aan de oppervlakte. Kijk bijvoorbeeld naar de onenigheid over de economische crisis die de Duitse en Franse regering tegenover de Britse en Amerikaanse hebben gezet. Fundamenteel wordt dit uitgedrukt in de meningsverschillen over de richting die de EU zou moeten nemen. Het is in het belang van de VS en Groot-Brittannië om de EU uit te breiden naar meer staten, waardoor de Duits-Franse as in een minderheid komt door de toevoeging van de voornamelijk pro-Washington Oost-Europese landen.

Een bredere Europese Unie is een minder krachtige concurrent voor de VS dominantie - alsook een Europese Unie dat haar macht niet te zeer centraal integreert in haar transnationale instellingen. De Franse en Duitse staten hebben omgekeerd de voorkeur aan een kleinere, maar meer strak gefedereerde EU dat kan streven naar een meer onafhankelijke koers ten opzichte van de Amerikanen.

Een socialistische kijk op Europa

Dit is de context waarin de debatten binnen links over de EU moeten worden geplaatst. Marxisten hebben als vuistregel de voorkeur voor de grootst mogelijke eenheid tussen naties en daarmee de zo groot mogelijke eenheid van de arbeidersklasse op internationaal vlak. Onze zaak is wereldwijd - het overstijgt de kunstmatige grenzen en barrières, opgeworpen voor ons die alleen het kapitaal dienen.

Toen Marx en Engels begonnen met hun politieke carrière, was Duitsland een natie, maar niet een staat - het was verdeeld in vele kibbelende vorstendommen, sommige

klein en sommige relatief krachtig. Marx en Engels voerden consequent propaganda voor de "een en ondeelbare republiek", om de Duitse staten te verenigen en met hen de Duitse massa. Dit was niet vanuit een romantisch nationalisme, maar uiteindelijk in het belang van de eenheid van de arbeiders in heel Europa.

In de EU zijn we geconfronteerd met een tegenstrijdige eenheid van uiteenlopende staten - sommige (zoals Duitsland en Groot-Brittannië) relatief krachtige, andere (zoals Nederland) zwak. Europese eenheid wordt aan de ene kant gedwongen opgelegd op de nationale bevolkingen die hier vaak onsympathiek tegenover staan. Aan de andere kant echter is de heersende klasse niet capabel om Europa te verenigen. Eenheid kan alleen maar zo ver gaan als het de belangen van het kapitaal dient. Handelsbelemmeringen kunnen worden opgeheven, maar individuele lidstaten behouden vele bevoegdheden, zoals over hun belastingen, wetgeving en uiteraard hun militaire apparaten. De belangen van het kapitaal in het algemeen en de VS in het bijzonder houden eenheid in Europa voorbij de grens van het mogelijke.

De kapitalistenklasse is dus kennelijk niet in staat Europa te verenigen op een solide basis. De geïmproviseerde verdragen, die in achterkamertjes in elkaar worden gedraait, worden met gegarandeerd cynisme en impopulariteit tegenmoet gezien door de arbeidersklasse. De intentieverklaringen aan de kant van de politici voor de "eenheid van Europa" zijn in tegenspraak met het feit dat deze

mensen niet in staat zijn om echte eenheid na te streven - hun visie op de eenheid is niet eens echte eenheid, maar gewoon een wirwar van verdragen in dienst van het kapitaal.

De eerste politieke consequentie, voor de linkerzijde in het algemeen en de SP in het bijzonder, is dat simpel verzet tegen de EU een kortzichtige economistische positie is. Het erkent namelijk niet dat de eenheid van naties een progressieve stap vooruit is dat op de lange termijn onze taken eenvoudiger maakt en dat we moeten proberen dergelijke eenheid te behouden en uit te breiden waar het geen karikatuur is van nationale onderdrukking. Bovendien is een nationale progressieve politiek, bijvoorbeeld in de oude formule van het Keynesianisme (staatsinvesteringen in de economie ten tijde van recessie), ook onmogelijk geworden binnen de huidige context van integratie en het hebben van een gemeenschappelijke munt (waardoor ook devaluatie onmogelijk is geworden).

Je hiertegen verzetten, zoals de SP doet, door de "democratische" nationale parlementen van de EU-lidstaten tegenover Brussel te zetten is onjuist. Het is gewoon niet het geval dat een almachtige Brusselse bureaucratie alle macht naar zich toe trekt. De EU wordt bestuurd dóór de lidstaten vóór de lidstaten (waarbij sommige lidstaten meer gelijk zijn dan andere). Deze drogreden bereikte een dieptepunt in absurditeit met het referendum over de Europese grondwet in 2005, waarbij de SP

waarschuwde tegen het "opheffen van Nederland in de Europese superstaat". Het feit is dat de strategie van de Nederlandse staat in Europa is om te ijveren in de richting van meer brutale en meedogenloze burgerlijke macht.

In plaats van terugtrekken in nationalisme, moeten socialistische een eigen visie voor een verenigd Europa schetsen - onder de heerschappij van de arbeidersklasse. Aangezien Europa een van de hoogst ontwikkelde continenten is op de planeet, zou een dergelijke entiteit een belangrijk bolwerk vormen tegen de imperialistische uitbuiting en kan het een belangrijke stap zijn voor de vereniging van de wereld. Het moet daarom een essentieel element zijn in elk socialistisch programma.

Een socialistisch alternatief leeft echter niet in een vacuüm maar moet rekening houden met de voorgeschiedenis, zo ook bij Europa. Om een socialistisch alternatief aan te bieden op Europa kunnen we terugkijken op hoe Marx en Engels of later de Bolsjeviken bijvoorbeeld tegen een dergelijk vraagstuk aankeken. Zij waren van mening dat de meest democratische staat het beste uitgangspunt is voor de arbeidersklasse. Dit is vandaag de dag nog steeds een goed begin.

Een centraal tussendoel moet daarom de democratisatie van de EU zijn. Maar uiteindelijk eenwording van Europa onder het kapitalisme blijft onmogelijk. Daarom verdedigen wij de slogan van een Europese federatie van socialistische staten als tussenstap naar een eengemaakte Europese republiek, wat weer als tussenstap dient voor een eengemaakte wereldrepubliek.

De noodzaak voor een federatie als tussenstap is tweeledig. In de eerste plaats omdat het proces van de ontwikkeling van de arbeidersklasse en revolutie ongelijk is tussen de Europese landen. Hierdoor kan een Europese socialistische revolutie in de eerste plaats een verstrooide indruk maken, waarbij een federatieve staatsvorm een logische tussenstap is. In de tweede plaats moet rekening worden gehouden met het nationalistisch bewustzijn dat in meer of mindere mate voor een periode na de revolutie nog zeker zal bestaan. Het is daarom van belang een vrijwillige federatie na te streven waarin ieder lid gelijkwaardig is; alleen zo kun je eenheid creëren en waarborgen.

De volgende punten zouden daarom concrete stappen vooruit zijn:

- Afschaffing van de Raad van Ministers en de niet-gekozen commissarissen ontslaan. Voor een volledig democratisch Europees Parlement met jaarlijkse verkiezingen en permanent afzetbare parlementsliden.
- Parlementsleden kunnen niet langer dan twee jaar aanblijven en verdienen een normaal arbeidersloon om een nieuwe laag van bureaucraten die los staan van de bevolking te voorkomen.
- Directe vertegenwoordiging als basisprincipe. Bindende referenda en recht van initiatief bij voldoende handtekeningen over verschillende lidstaten.
- Nationalisatie van alle banken in de EU en de Europese Centrale Bank onder directe democratische controle.
- Voor de nivellering van de lonen, rechten van werknemers en sociale voorzieningen.
- Geen stappen in de richting van EU-militarisering. In plaats daarvan een democratische arbeidersmilitie.
- Geen "Fort Europa". Voor het vrije verkeer van personen in de EU en tussen de EU-lidstaten.
- Voor de eenheid van de werknemers in heel Europa. Voor een enkel EU-Verbond van Vakverenigingen en de Socialistische Partij van Europese Unie.
- Voor een socialistische Republiek van Europa.

voor strijd, solidariteit en socialisme!

OFFENSIEF

Stop het uitkleden van het onderwijs!

Het is crisis en het kabinet heeft in al haar wijsheid besloten om dan maar het mes in de uitgaven te zetten. Na de AOW-kwestie is het onderwijs aan de beurt, met het doel om 20% te bezuinigen.

Door Johan den Boer, Offensief Rotterdam

Een ongekend grote bezuiniging, vooral als je je realiseert dat hiervoor ook al het budget voor het onderwijs amper gegroeid is. Het resultaat zie je nu al: Overvolle collegezalen met onvoldoende docenten en dus amper begeleiding.

Een voorbeeld van de bezuinigingen is de studiefinanciering. Deze is nu al bevroren, maar Wouter Bos heeft al aangekondigd dat hij het helemaal niet erg zou vinden om deze nu helemaal af te schaffen. Uit onderzoek van de Landelijke Studenten Vakbond (LSVb) blijkt dat zo'n 35 procent van de jongeren afziet van een hogere opleiding als dat betekent dat ze 30.000 euro moeten lenen. Volgens het kabinet is blijkbaar de kenniseconomie alleen maar bedoeld voor de rijken.

Werkeloosheid

Als je dan toch je opleiding af hebt kunnen maken, mag je gelijk kennismaken met de steeds hogere werkeloosheid in Nederland, die ondertussen opgelopen is tot 11,4

procent. Ook zijn er steeds minder vacatures, van 274.000 vorig jaar naar 126.600 dit jaar. Het Centraal Bureau voor de Statistiek zegt het al: "In tijden van economische crisis worden jongeren doorgaans het eerst getroffen".

Toch eindelijk een baan gevonden? Dan kan je ook nog eens tot je 67e of zelfs langer doorwerken. Door deze afbraak van de AOW zullen vooral jongeren (sterker nog, iedereen die op dit moment jonger is dan 65) de pineut zijn.

Verzet

Maar er is ook verzet tegen deze plannen. Uiteraard gaat de meeste aandacht naar het verzet tegen de AOW-leeftijdverhoging. Maar ook ROOD, de jongerenorganisatie van de SP, zal net als de LSVb actie voeren om de bezuinigingen op het onderwijs tegen te houden.

De crisis bevestigt wat marxisten al jaren zeggen: Het kapitalisme heeft zijn beste tijd wel gehad. Het is nu tijd om het roer om te gooien, naar een samenleving waarin niet de belangen van een kleine groep

bankiers en andere topmanagers centraal staan, maar de behoeften van de meerderheid van de bevolking.

Daarom zou de volledige nationalisatie van het onderwijs onder controle en beheer van de docenten en studenten een goede stap

vooruit zijn. Hierdoor kan een gelijke toegang voor iedereen gegarandeerd worden en zo voorkomen we een tweedeling in het onderwijs tussen een luxe privaat onderwijs voor de elite en een armlastig publiek onderwijs voor de mensen met minder geld.

Interview met David, een vroegere MBO-leerling over de stageplaatsen binnen het MBO

Voor welke opleiding liep je stage? Wat voor stage liep je?

Ik deed de opleiding Medewerker Beheer ICT, een niveau 3 MBO-opleiding. Mijn stage deed ik bij een basisschool in Rotterdam.

Kon je makkelijk een stageplaats vinden?

Gelukkig wel. Ik was al erg vroeg begonnen met een stageplaats te zoeken, waardoor er natuurlijk veel meer mogelijkheden waren. Helaas was het grootste deel van deze mogelijkheden even slecht als de rest.

Hoe beviel je stage?

Eigenlijk was het meer een noodzakelijk kwaad. Op de stageplaats kreeg ik eigenlijk weinig begeleiding, ik voelde me meer een goedkope vervanging van een 'normale' systeembeheerder dan dat ik er zat om iets te leren.

Hoe was de begeleiding vanuit school?

Ook vanuit school was er vrijwel geen begeleiding, we kregen een lange lijst met stageplaatsen in onze handen gedrukt en moesten het zelf maar uitzoeken. Mijn stagebegeleider zag ik alleen met de proeven van bekwaamheid, drie praktijkexamens die we moeten afleggen. Dit stelt niet veel meer voor dan een presentatie geven.

Kreeg je een stagevergoeding? Hoe waren je vakantiedagen geregeld?

Ik kreeg geen stagevergoeding, ook mijn reiskosten moest ik zelf betalen. Deze had ik gelukkig niet vaak, omdat ik er meestal heen kon fietsen. Vanuit mijn stageplaats kreeg ik geen vakantie, er werd zelfs van mij verwacht om tijdens de schoolvakantie de extra dagen gewoon te werken. Toen mijn 768 uur er op zaten, ben ik ook gelijk weggegaan.

Hoe zat het met de rest van je klas?

Dat verschilde. Een paar mensen hadden wel een goede stageplaats gevonden, waar ze ook een redelijke vergoeding en begeleiding kregen. Maar het grootste deel zat net als ik bij kleine bedrijfjes of basisscholen en die kregen vaak helemaal niets. Ik ken ook niemand die bij zijn stageplaats is blijven werken.

Offensief

nr. 192, november - december 2009

Web: www.offensief.nl

Mail: info@offensief.nl

Telefoon: 084-8 310 656 (voicebox)

Eindredactie: Barbara Veger

ISSN: 0169-7714

Neem een abonnement op *Offensief*, of word actief lid.

Neem contact met ons op voor het bijwonen van een van bijeenkomst, of om een afspraak te maken voor een gesprek.

Offensief verschijnt 5 keer per jaar.

Neem een abonnement voor 15 euro per jaar, of 25 euro voor een steunabonnement.

Maak een van bovenstaande bedragen over op giro 2079240 t.n.v. Offensief, onder vermelding van "abonnement".